



on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Maha Akhtar

MAHARANI'S HIDDEN GRANDDAUGHTER

Copyright © 2008 by Kimberly Maha Akhtar

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-856-4



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Maha Aktar

MAHARANINA UNUKA

Prevela Sanja Janjušević

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

PROLOG

Bilo je kasno večer, a ja sam se i dalje nalazila u prostorijama CBS-a, u kancelariji TV magazina *60 minuta* Dena Radera. Pridržavala sam telefon ramenom i glavom, čekajući da mi se javi Džulija Kalahan, činovnica civilnog registra u Sidneju, u Novom Južnom Velsu u Australiji. Zbog muzike koja je dopirala iz telefona, utonula sam u misli i zapitala se, pogleda uprtog u dvostruki pisaci sto, kada je poslednji put naređeno njegovo čišćenje.

Trebalo bi da nazovem Džonija iz 'Ivning njuza' i da ga zamolim da dođe, pomislih. Bacih pogled na staru pisacu mašinu marke *royal*, koja je oduvek stajala na stolu, i sve fotografije i koještarije koje su bile donete na dan preseljenja. Radna površina je bila prekrivena papirima. U svoje vreme svi su imali neku važnost, ali ih već odavno niko nije taknuo. Obratih pažnju na samolepljive poruke sa telefonskim brojevima: Ričard Lejbner, agent; Lesli Munves, predsednik CBS korporacije; Endru Hejvord, predsednik *CBS njuza*; Meri Mejps, nesrećna producentkinja priče o Džordžu Bušu u Nacionalnoj gardi. Zapitah se da li će Rader sve to pregledati jednoga dana. Na jednom mestu opazih šarene mamce za pecanje pored kojih je stajala fotografija Edvarda R. Maroua snimljena tokom Drugog svetskog rata i, malo dalje, staru knjigu o Herodotu sa kožnim povezom. Marou i Herodot, dva Denova heroja. *Bože moj! Zašto se desilo sve ovo? Zašto smo ovde? Zašto odmah nije dao ostavku umesto da trpi bol i poniženje zbog prikazivanja '60 minuta', a da potom ništa ne uradi?*

Den Rader je mogao da se uzvisi direktno do panteona u kojem počivaju Edvard R. Marou, Čarls Kolingvud, Erik Severejd i drugi legendarni televizijski i radijski novinari. Ali, umesto toga, izabrao je da pređe na drugu stranu ulice i padne u zaborav. Bio

je to kratak put. Napustio je jednu zgradu u kojoj je bio kralj, da bi postao pjeboj u onoj drugoj preko puta.

„Gospođice Ahtar?“

„Da?“, odgovorih.

„Žao mi je, gospođice Ahtar“, uzvratila je Džulija Kalahan sa izrazitim australskim naglaskom, „ali, bojim se da ne postoji nijedan dokument koji bi potvrdio vaše rođenje u Sidneju.“

„Molim?“, upitah, ne poverovavši u ono što sam upravo čula. „Kako je to moguće?“

Majka mi je uvek pričala kako me je rodila u Bolnici Sveta Margarita u Sidneju. Istina je da sam kao devojčica obožavala da slušam priču o tome kako se mama nalazila na koktelu sa ocem, odevena u žuto-smaragdnozelenu haljinu, kada joj je pukao vodenjak i kada je počela da se porađa. „A onda si se rodila ti, *beti*“, govorila mi je Zahra, a ja sam se smejala sanjivih očiju, grleći svog plišanog među. „Da li te je bolelo, *uma*?“, pitala bih je svaki put kada bih čula priču. „Nimalo, dete moje“, umirivala me je. „Tvoje rođenje je bilo najlakše na svetu.“

„Isrplili smo sve mogućnosti“, nastavila je Džulija Kalahan. „Kao što znate, radimo već šest meseci na ovom slučaju i žao mi je što moram da vas obavestim da smo dospeli u ćorsokak. Ne možemo da potvrdimo da ste rođeni u Sidneju. Niti u bilo kom drugom mestu u Novom Južnom Velsu.“

„Zar ne postoji način da se to proverí na osnovu devojačkog prezimena moje majke?“, preklinjala sam.

„Sve smo probali: i sa udatim prezimenom vaše majke, i sa devojačkim, i mogu da potvrdim da niste rođeni u Australiji 1965.“

„Možda je napravljena neka štamparska greška prilikom upisa ili u datumu...“

„Gospođice Ahtar, znam da je ovo neprijatna situacija za vas, ali vas uveravam da sam uporedila više puta informacije koje ste mi dali o svojoj majci i da sam detaljno proučila deceniju 1960–70.“

„Mogu li da govorim sa nekim drugim?“, insistirala sam.

„Bojim se da sam jedina koja vam može pomoći. Činjenica je da nemamo dovoljno radnika i ja sam savesno radila na vašem slučaju. Ukoliko ga prosledim svom šefu, ovaj će mi ga samo vratiti nazad“, ljubazno je objasnila Džulija Kalahan.

„Teško mi je da poverujem da ništa više ne možete da učinite“, odgovorila sam, nespremna da se povučem. „Negde sam morala da se rodim. Nisam mogla niotkuda da se pojavim, inače bi ovo bila nova verzija bezgrešnog začeca.“

„Gospođice Ahtar, možda treba da razgovarate sa svojom majkom. Žao mi je što ovo moram da vam kažem, ali da li ste pomislili na mogućnost da se usvojeni?“

„Usvojena? Ja? A zašto mi to niko ne bi rekao?“

„Gospođice Ahtar, ne sumnjam da postoji logično objašnjenje za vašu situaciju. Sigurna sam da ako budete razgovarali sa svojom majkom...“

„Ne mogu“, uzdahnuh.

Bože moj, pomislih. Verovatno se pita zašto ne pričam sa majkom umesto da prolazim kroz sve ovo. Ali kako da joj pričam o našim napetim i burnim odnosima? Kako da joj kažem da ne mogu zamisliti da prozborim više od dve fraze sa svojom majkom? Džulija Kalahan nije znala da je ona na samrtničkoj postelji. Kako da joj priznam da će joj se ove godine čitav svet raspasti?

Nastupila je tišina.

„Mnogo vam hvala na vašem trudu. Zapravo sam vam do neba zahvalna. Žao mi je što sam vas toliko namučila.“

„Bez brige, gospođice Ahtar. I meni je žao što nisam mogla više da učinim. Želim vam mnogo sreće. Obavestite me ako nešto saznate. Vaš slučaj me veoma zanima“, tvrdila je Džulija Kalahan.

„Da, naravno. Poslaću vam mejl.“

Prekinula sam vezu i pogledala na sat. Bilo je pola jedanaest uveče. Otvorila sam vrata i zatekla portira koji je čistio.

„Još uvek ste ovde, gospođice?“, upitao je.

„Da, Hektore“, odgovorih s odsutnim osmehom.

„Ne bi trebalo da ostajete do ovako kasno. Bolje bi bilo da ste biti kući s porodicom“, posavetovao me je.

Kojom porodicom? Upravo sam saznala da ne postojim.

Klimnuh glavom, obukoh kaput i uzeh torbu. Napolju je bilo hladno, veče uoči Dana zahvalnosti. *I šta sada?*, pitala sam se, dok me je šibao hladni vetar u 57. ulici na Menhetnu.

PRVO POGLAVLJE

Sve je počelo u septembru 2004, tokom sedmice Dana zahvalnosti.

Nalazila sam se u Madridu, u legendarnom *Kafeu de Činitas*, žudno iščekujući nastup Antonija Pitinga, novog plesača flamenka koji je postajao sve poznatiji među umetničkim svetom.

„Da li ste za još jednu čašu riohe, gospođice?“, upita me konobar.

Bacih pogled na prazan podijum na kojem su bile postavljene dve stolice i setih se da je ovaj lokal bio jedan od prvih kafea sa živom muzikom koji je otvorio svoja vrata krajem XIX veka.

„Želite li još jednu riohu, gospođice?“, ponovio je.

„Da, hvala“, odgovorih u trenutku kada se začuo iritirajući zvuk mobilnog telefona iz dubine moje tašne. Zapitah se ko bi to mogao da bude. U Njujorku je već bilo otkucalo dvadeset časova i ništa se nije dešavalo u *Ivning njuzu*. Pogledala sam ekran. Prefiks 975 pripadao je CBS *njuzu*.

Sranje! Šta se dešava? Utorak je, sutra je Dan zahvalnosti, pomislilih. Den je otišao, ili ja samo mislim da je otišao. Rekao je da ide u Ostin. A šta ako nije otišao, spreman da me urniše? Sranje! Sranje! Sranje!

„Da?“, odgovorih, pokušavajući da zvučim kao da sam u Njujorku, a ne u nekakvom flamenko baru usred Madrida.

„Maha?“, javio se ženski glas.

Jedna *vespa* je projurila svom brzinom još pre nego što sam uspela da registrujem glas. *Sranje!* Zvuk motora je toliko podsećao na Evropu da je osoba s druge strane linije sigurno shvatila da nisam u Sjedinjenim Državama. *Pa šta? Ova sedmica se praznuje i*

imam pravo na slobodno vreme, pravdala sam se sama sebi. Zašto da čamim za radnim stolom studija 47?

„Zdravo, Maha. Ovde Sendi Dženelijus.“

Sendi Dženelijus! Šta dođavola hoće? I šta radi u kancelariji u osam uveče, a praznik je? Sendi je bila potpredsednik korporativnih komunikacija CBS *njuza*, jedna od mojih mnogobrojnih šefova svih ovih godina. Nikada se nismo naročito dobro slagale.

„Zdravo, Sendi“, pozdravih je tonom iskrenog iznenađenja. „Nisam očekivala tvoj poziv. Da li je sve u redu?“

„Gde se nalaziš?“

„Pa, odlučila sam da uzmem nekoliko dana odmora... Znam da će Den biti odsutan čitave sedmice... Otputovao je, zar ne? Hoću da kažem da nije u kancelariji, niti bilo gde u blizini. Prošlog petka mi je rekao da će posetiti svoju ženu u Ostinu...“, postadoh svesna da zamuckujem.

„Slušaj, veoma mi je žao što te uznemiravam dok si na odmoru, ali moram da znam da li sutra možeš da dođeš u kancelariju.“

„Da, naravno... Pretpostavljam da mogu. Šta se dešava, Sendi?“

„Dođi sutra i razgovaraćemo“, predložila je.

„Zar ne možeš da mi bar nešto nagovestiš? Volela bih da znam šta me čeka pre nego što se vratim nazad“, odgovorih. Nije mi se dopala ideja da mi neko uništi savršenu sedmicu u Španiji samo zbog svog polomljenog nokta.

„Sigurna sam da znaš da je Lejbner razgovarao sa Munvesom“, osmelila se Sendi.

„Da, zbog nečeg sa ugovorom.“

„Pa, Den je odlučio da napusti mesto predsednika devetog marta 2005. godine.“

Šta? Den će podneti ostavku? Nemoguće! Verovatno je neka greška. Nisam mogla da verujem. Mora da se nešto desilo. Verovatno je, po običaju, Lejbner sve zeznuo. Den nije želeo da podnese ostavku. I to je mnogo puta rekao. Želeo je da nastavi s radom do 2006. godine, kada bi proslavio dvadeset petu godišnjicu na mestu predsednika mreže CBS.

Nisam uspela da vidim nastup Antonija Pintinga, jer sam sela u prvi avion za Njujork.

Maharanina unuka

* * *

Devetog marta 2005. godine, Den je poslednji put predstavio *CBS Ivning njuz*, svoj program pod brojem 6.240. Bio je to kraj jedne ere. Proces koji je doveo do ove situacije bio je dug i komplikovan. Ali Rader se oprostio na krajnje buran način; srozao je ugled CBS-a i kaznili su ga bojkotom i zaboravom.

Neposredno nakon Dana rada 2004. godine, šezdeset dana pre predsedničkih izbora u Sjedinjenim Državama, *60 minuta II* emitovao je kontroverznu reportažu o službi predsednika Džordža V. Buša u Nacionalnoj gardi. Za ovo prikazivanje bio je odgovoran Den Rader. Reakcija protiv *CBS njuza* i njegovog predstavnika usledila je već sledećeg jutra, ali Rader se čvrsto držao svoje verzije narednih nekoliko meseci, da bi na kraju bio prinuđen da zatraži izvinjenje. Bio je to težak trenutak za kompaniju. Centar teledifuzije bio je pogođen svakojakim glasinama, naročito nakon što su počeli okolo da se vrzmaju razni likovi privučeni skandalom i nakon što je Lesli Munves oformio istraživačku komisiju kako bi se ispitalo šta se tačno desilo i šta je krenulo po zlu. *CBS njuz* se još uvek nije bio oporavio od posledica ovog događaja i mnogi su se pitali šta će se desiti sa Denom Raderom. Da li će proći nekažnjeno? Zašto nije zaštitio svoju ekipu?

Skoro dve sedmice kasnije, našla sam se u situaciji da sastavljam izveštaj u ime Dena Radera, u kojem izjavljuje da već nekoliko meseci razmišlja o napuštanju *Ivning njuza*, te da će se to definitivno desiti devetog marta. Taj datum će označiti kraj imperije Dena Radera.

Kao da mi sve ovo nije bilo dovoljno, malo nakon Nove godine, početkom januara 2005, usledila je još jedna bomba.

Dankan Makoli, Škot poput onih sa kiltovima i širokim mačevima u *Hrabrom srcu*, ljubitelj viskija od čistog ječmenog slada,

sa istančanim smislom za humor, mešavina Klinta Istvuda u kaubojskoj fazi i Šona Konerija, već petnaest godina bio je moja jača polovina. Dankan i ja smo se upoznali na slepom sastanku u jednom njujorškom restoranu 1990. godine. Od tada se nismo razdvajali, a nismo se ni venčavali, jer nijedno od nas dvoje nije imalo potrebu da ozvaniči nešto što je savršeno funkcionisalo.

Bilo je to u četvrtak uveče iznenađujuće toplog januara u Njujorku. Kući sam stigla umorna, loše raspoložena, sa željom da naručim hamburger sa pomfritom i popijem čašu vina s Dankanom. Tek što sam otvorila vrata, Dugal, pas koji je s nama od februara 2000, skokom mi je poželeo dobrodošlicu. *Obožavam ovog psa. Uvek čini da se osećam dobro. Neverovatno koliko je srećan kad me vidi.*

„Zdravo, Dugale! Ti se baš raduješ, zar ne?“, pozdravila sam ga nakon što je skočio na mene i polizao mi nos.

„Dankane, stigla sam!“, uzviknuh skidajući kaput kako bih ga okačila o čiviluk. Spustila sam preteški ranac kraj vrata i sela na klupicu u predsoblju našeg stana na Karnegi Hilu kako bih izula čizme. *Jedno zlo manje! Koje je olakšanje hodati bez ovih štikletina! Naravno da me rasturaju leđa kad... Gde li je Dankan?*

„Dankane!“, ponovo sam ga glasno pozvala. Znala sam da je kod kuće, jer sam prethodno ugledala njegov kaput i šešir na čiviluku. *Gde li je? Verovatno razgovara s nekim preko telefona*, mislila sam dok sam išla ka kuhinji sa Dugalom pripijenim uz moje noge. Pas je znao da ću mu dati nešto za jelo.

Dankan je ušao u kuhinju sa čudnim izrazom lica.

„Zdravo!“, radosno ga pozdravih.

„Hoćeš li jednu čašu vina“, ponudio me je Dankan.

„Sa zadovoljstvom.“

„Kako stoji stvari u Alamu?“, upitao je pokušavajući da otvori flašu omiljenog crnog vina.

„Nepromenjeno. Kakva šteta. Znam da moram da stavim tačku na sve to, ali nemam snage. Sve je gotovo. Ne mogu da prihvatim tu ideju i ne znam kako je Den mogao“, priznala sam prihvatajući čašu od Dankana.

„Dobro, u neku ruku je to i tražio.“

Maharanina unuka

„Slušaj, nećemo više o tome.“

Nisam želela da ponovo diskutujem o Denu Raderu i njegovom načinu života. Nakon toliko godina bila sam sита svega toga.

„U redu, pustimo to. Znaš da mi se tip sviđa. Čudan je, ali je u suštini dobra osoba.“

Tek kad smo prešli u dnevni boravak, primetih da su Dankanu misli na nekom drugom mestu. Pošto su mi već bila poznata ova njegova raspoloženja i kako bih atmosferu učinila podnošljivijom i ublažila napetost, počeh da blebećem o tome kako sam provela dan i da komentarišem nevažne stvari.

„Dankane, da li si dobro?“, upitah na kraju.

Odgovor nisam dobila i odmah mi je postalo jasno da se nešto dešava. U stvari, predosetila sam da to ima veze s njegovim poslom.

„Hoćeš li još malo vina?“, upitah ga. Pošto je i dalje ćutao, uzela sam njegovu čašu i otišla u kuhinju. Vratila sam se sa dve pune i sela, očekujući da Dankan obrati pažnju. Pošto i dalje nije reagovao, probah ponovo: „Da li si zabrinut zbog nečega?“ Njegovo ćutanje je postalo mučenje za mene.

„Dankane! Šta je, dođavola, s tobom? Nisi ni tri reči izgovorio otkako sam došla. Više razgovaram sa Dugalom.“

„Maha, moram u London“, konačno je priznao.

„Kako? O tome se radi? Neraspoložen si jer moraš u London?“

„Maha...“, počeo je.

„Znam. Moraš da ideš u London, a tebi se iz nekog razloga ne ide. Ne razumem... Oduševljen si svaki put kad ideš. U čemu je problem ovoga puta?“

„Maha, slušaj me. Odlazim u London.“

„Da, Dankane. Već si rekao.“

„Da li me slušaš?“

„Naravno“, odgovorih ljutito. „Ne razumem samo zašto ti se ovoga puta ne ide.“

„Maha, ponudili su mi posao.“

„Šta!“, uzviknuh. „Dankane! To je fantastično! Tako se radujem! Tako sam ponosna! O čemu se radi?“, nestrpljivo upitah.

„Investitorska kompanija iz Dubajja, za koju radim kao savetnik, traži nekog ko bi boravio duži period tamo. Planiraju

ogromne investicije u Evropi i Severnoj Americi, i predložili su me za njihovog zastupnika u Londonu.“

„Vaau! Impresivno! Ali to znači da ćeš morati da...“ Odjednom mi je sve bilo jasno i nisam uspela da završim rečenicu.

„Da, Maha, to sam pokušavao da ti kažem.“

„Bože! Mislila sam da je to putovanje poput svih drugih.“

Toga trenutka bila sam svesna da mi lice odražava svu nesigurnost i teskobu koje sam osećala iznutra. *Šta to znači? Šta to znači za nas? Petnaest godina živimo zajedno, a sada se Dankan seli u London, dok ja ostajem u Njujorku. Da li će to funkcionisati? Šta će biti s našom vezom? Šta se to dešava? Prvo mi je profesionalni život krenuo nizbrdo, a sada, po svoj prilici, i privatni.*

„Dankane! Šta ovo znači? Šta će se desiti?“

„Maha, znam da je teško, ali moram da prihvatim ovaj posao. Ovakva prilika se ne dobija često, a znaš dobro da mi loše ide u poslednje vreme.“

„Znam...“

„Slušaj, to sa Denom je praktično u poslednjoj fazi. Zašto jednom ne staviš tačku na to? U međuvremenu ću pronaći kuću u Londonu i moći ćemo da odlučimo gde ćemo živeti.“

„Kada moraš da odeš?“

„Žele da počnem prvog marta.“

Šćućurila sam se u njegovom naručju sa suzama u očima.

„Hajde, Maha. Nemoj da plačeš. Treba da si srećna što imam posao i što neću morati da dangubim kod kuće pretvarajući se da sam Ted Kačinski koji piše svoj manifest.“

„Sviđao si mi se dok si bio kao Ted“, zajecala sam, shvativši da će uskoro otići i da me po povratku s posla više neće čekati čaša vina. Moraću sama sebi da je serviram.

Dvadeset osmog februara, nedugo nakon Dankanovog odlaska, Njujork je pogodila strahovita mećava. Dok sam sa Dugalom bila u jutarnjoj šetnji između belih gromada, preslišavala sam se šta sve moram da obavim u toku dana. Između ostalog, trebalo je da nazovem tetku Hafsu. Moj britanski pasoš bio je pred krajem

roka važenja i za njegovu obnovu u britanskoj ambasadi u Vašingtonu bila mi je potrebna hrpa dokumenata, kao što je rodni list i drugi papiri koje nisam imala, ali bila sam sigurna da će mi ih tetka nabaviti. *Koliko li je sati u Londonu? Mogla bih odmah da je nazovem. Nema smisla da čekam da dan prođe.*

Javio se moj teča.

„Teča Farhane!“

„Maha!“ uzviknuo je on radosnim glasom.

„Kako si? Kako su tvoji?“

„Dobro, dobro su. Svi smo dobro. A ti, dušo? Saznao sam o zavrzlami koju imate. Pratili smo vesti o Denu Raderu i predsedniku Bušu.“

„Da. Nije bilo nimalo lako, a kada Den ode, stvari će biti još gore.“

„Taj čovek ne bi smeo da je toliko nevešt. Zašto ne ode dostojanstveno?“

„Ne znam. Kamo sreće da to uradi, to bilo najbolje. Teča Farhane, žao mi je što ovako prekidam, ali se nalazim u ulici zavejanoj snegom. Zvaću te kasnije da malo časkamo, a sada bih da razgovaram sa tetkom Hafsom pre nego što zaboravim sva pitanja koja moram da joj postavim.“

„Maha, tetka je u Bejrutu.“

„A zašto je otišla tamo?“

„Maha, tvoja majka je u Bejrutu.“

„Šta?“ uzviknuh tako jako da su me ljudi na ulici začuđeno pogledali. „Kako to misliš da je moja majka u Bejrutu? Zašto nije u Karačiju?“

„Veoma je bolesna.“

„Zaboga, teča Farhane, svi znamo kroza šta je sve prošla svih ovih godina.“

„Slušaj, Maha, nisam želeo da ja budem taj koji će ti saopštiti: pronašli su joj rak.“

Vreme je stalo. Moj svet je stao. Držala sam *blekberi* u ruci, ali ništa nisam čula. Oči su mi bile otvorene, ali ništa nisam videla. Nisam čak ni primetila kružni kaos oko sebe. Um mi je bio prazan. Jedino čega sam se sećala bili su bol i patnja na licu moje majke svaki put kad bih je gledala. I kako ju je otac kritikovao.

Zaplakala sam, jer nisam mogla sa se setim kada sam je poslednji put videla osmehnutu, raspoloženu ili od srca zadovoljnu.

„Gospodo, pomerite se!“

Taksista koji je pokušavao da primi putnika trgnuo me je iz ovog začaranog stanja. U nekim drugim okolnostima opsovala bih ga kao što bi to uradio bilo koji drugi Njujorčanin, ali ne učinih to.

Telefon je ponovo zazvonio i javila sam se misleći da je to moj teča, ali ne – bio je to Den Rader koji me je pozvao u pola sedam izjutra kako bi mi ispričao šta je Hauard Kurc o njemu napisao u *Vašingtonu postu*. Strpljivo sam slušala njegove sugestije o onome što bi trebalo da uradim, što što bi on trebalo da uradi i što bi oboje trebalo da uradimo.

„Mislim da moramo da uzvratimo, Maha. Ono je čista laž. Jedna od onih konzervativnih desničarskih budalaština koje Haui obožava da piše.“

„Da, Dene“, hladnokrvno odgovorih.

„Ne razumem zašto mi nikada nije dao pravu šansu. Ponaša se kao da smo dobri, ali mislim da je još jedan u nizu republikanskih krvopija.“

„Da, Dene.“

„Iznećeš neko svoje mišljenje ili ćeš da potvrditi sve što ja kažem?“, upitao je razljućeno Den.

„Da, Dene.“

„Šta je tebi jutros? Trebaju mi tvoje ideje više nego ikad.“

„Da, Dene.“

„Vidim da ovo nikuda ne vodi“, besno je dodao. „Ne znam šta je s tobom. Vidimo se“, ozlovoljeno me pozdravio.

„Da, Dene.“

Kući sam se vratila potpuno ošamućena.

Nekoliko puta sam okrenula broj u kući moje majke u Bejrutu pre nego što sam uspeła da dobijem vezu. Javila se moja tetka Hafsa.

„Tetka Hafsa“, pozdravih je isprekidanim glasom.

„Zdravo, Maha. Pričala si sa teča Farhanom, zar ne?“

Maharanina unuka

„Da, kako je majka?“

„Dobro je. Čak bih rekla da je malo živnula“, odgovorila je Hafsa.

„Zašto je ne dovedeš u London? Ima mnogo novih terapija i tretmana.“

„To smo već uradili, dušo. Bila je šest meseci u Londonu kod nas.“

„I zašto mi to niste rekli? Zašto me niko nije zvao? Imaš moj broj mobilnog. Znaš da možeš da me pozoveš kad god želiš.“

„Molila je da te ne uznemiravam. Rekla je da ne želi da ti bude teret.“

„Zaboga, Hafsa. Provela sam toliko vremena u Sevilji, misliš da ne bih došla u London?“

„Ne znam šta da ti kažem, kćeri. Slušaj, tek smo stigle u Bejrut. Zašto ne dođeš da je vidiš nakon što je smestim? Sigurna sam da će joj biti drago.“

„U redu, ali obećaj da ćeš me obavestiti tako što ćeš mi telefonirati ili mi poslati mejl.“

I tetka mi je obećala.

Nije bio baš najbolji trenutak da pitam za rodni list. *U redu, ne može to biti tako komplikovano*, i reših da to sama završim iz svoje kancelarije u *60 minuta*.

Na kraju, nakon više od šest meseci, dvesta četrdeset dva pisma, šezdeset pet imejlova i nebrojeno mnogo telefonskih poziva u pola noći, vraćala sam se kući jedne hladne novembarske noći sa saznanjem da se nisam rodila u Australiji. U želucu mi se kuvalo, a glava mi je pucala od pokušaja da nađem neko objašnjenje. *Sveta majko*, pomislih dok sam pokušavala da zaustavim jedan taksi koji se upravo pojavio na ulici. *Šta se dešava? Zašto nema nikakvog dokaza o mom rođenju? Ovo je besmisleno. Zašto mi je uma rekla da sam rođena u Australiji, kad to nije tačno? A ako se nisam rodila tamo, zašto sam onda imala australijski pasoš kad sam bila dete?* Znala sam da se dešava nešto veoma čudno, ali nisam uspevala da razmrsim čvorove.

„Hoćete li mi reći kuda idemo gospođice?“, pitao me je taksista dok smo se vozili ka istoku 57. ulicom.

Bila sam tako utonula u svoje misli da sam zaboravila da mu kažem adresu.

„Izvinite!“, uzviknuh brzo pogledavši kroz prozor kako bi ustanovila gde se nalazimo; u tom trenutku bili smo ispred *Tifa-nija* u Petoj aveniji. „Produžite do 93, pored Leksa, molim vas.“

„Da li ste dobro, gospođice?“, upitao je taksista posmatrajući me kroz retrovizor.

„Da, hvala. Previše toga mi je u glavi, to je sve.“

„Izgledate kao da nosite sve breme ovoga sveta. Gde radite? U CBS-u? Šta se dešava sa onim luckastim Denom Raderom? Poznajete li ga? Šta je kog đavola mislio kada se zakačio s predsednikom?“

Zašto me svi pitaju za Dena Radera?, pomislih dok je vozač nastavio sa svojom govorancijom. Klimnuh glavom ne progovrivši ni reč i usredsredih se na razgledanje veličanstvenih zdanja Park avenije kako bih ga odvrtila od nastavka razgovora. Čim sam stigla kući, Dugal mi je svojim skakutanjem zaokupio pažnju, izmamio osmeh na lice i nastavio da mi odvlači misli od zagonetke koju sam pokušavala da rešim.

Namestila sam se ispred televizora sa čašom vina, a pas se ispružio na svojoj omiljenoj sofi. Setila sam se svog sedmog rođendana, kada mi je majka kupila par *gungrusa* i pristala da udovolji mojoj strasti za *katakom*, tradicionalnim indijskim plesom. „Čalo, Maha!“, uzviknula je majka u dnu stepeništa dana kada me je odvela u Katak Kendru, najbolju školu indijskog plesa u Delhiju, kako bih izvela probnu tačku pred panditom Krišnom Maharadžijem. Kakav dugačak put sam prevalila! Od *kataka* do flamenka, od Delhija do Njujorka, Od Karima el Mansura do Dankana Makolija. *Bože, hiljadu godina nisam pomislila na Karima.* Ti dani kao da su pripadali nekim drugim vremenima i, kako su uspomene navirale, jedan od tih dana, kada sam imala petnaest godina, bacio je u zasenak sve ostale.

DRUGO POGLAVLJE

*Pokušavam da se smejem
i da sve prikrijem lažima
pokušavam
i smejem se
dok skrivam suze
jer momci ne plaču
momci ne plaču.*

Glas Roberta Smita, pevača rok grupe *The Cure*, bubnjao mi je u ušima, dok sam ponavljala stihove pesme, izgovarajući „devojke“ umesto „momci“.

„Devojke ne plaču, devojke ne plaču.“

Imala sam petnaest godina i nalazila sam se u svojoj sobi u tetka Hafsinoj kući u Londonu. Ispružena na krevetu, slušala sam muziku na vokmenu, malom kasetofonu sa slušalicama koji se tek bio pojavio na tržištu. Preklinjala sam tetku da mi ga kupi, a ona, popustljiva, na kraju je pristala i poklonila mi ga za rođendan.

Naravno da sam se užasnula, pošto nisam čula kucanje na vratima, kada me je neko dodirnuo po ramenu. Bila je to moja majka, Zahra.

„Šta želiš?“

„Maha, kucala sam ali...“

„Zašto upadaš tako?“

„Beti, kucala sam, ali me nisi čula.“

„Jasno, imam vokmen na ušima.“

„Šta je ovo? Zašto se tako zove?“

„Ne znaš? Tako si neobaveštena.“

Savršeno dobro sam znala da je moja majka očajna jer joj nisam otvarala vrata svog života, ali odlučila sam da to ne uradim. Zahra je bila ubeđena da će vreme popraviti štetu koju mi je načinila pre sedam godina, dana koji nikada neću moći da zaboravim. Poverovala sam svojim roditeljima da idemo u London na odmor, a oni su me, prethodno me ne obavestivši, ostavili u školi Bedejls, internatu za devojčice. Ostala sam u suzama, povređena i preplašena, dok su se oni vratili u Karači. U mojim očima to je bila izdaja majke, jedine osobe u koju sam imala poverenja. U tom trenutku sam odlučila da joj nikada neću oprostiti.

„Šta želiš? Zašto si došla u London?“

„Direktor *Gulf banke* priredio je večeru. Tvoj otac radi za njih i važno je da dođemo.“

„Predivno, možeš da dođeš zbog te večere, ali nisi imala vremena da dođeš u Delhi i vidiš moj nastup...“

„To nije fer, Maha. Znaš da smo uvek krile od tvog oca da plešeš. Kako bih ga pitala?“

„Pa, da te podsetim, majko, da već tri godine nastupam i ne razumem zašto nisi došla bez njega. Briga me što on ne bi došao, ali ti si mogla da si želela. Karači nije tako daleko od Delhija.“

„Znaš oca, nikada me ne bi pustio samu. Možda, ako se preselimo u Kuvajt...“

„Pa, došao je trenutak da odagnaš strah i da se suočiš sa njim. Samo te vređa i govori da si glupa i neznalica. Zašto mu ne uzvратиš istim oružjem? Sada je 1980. godina, a ne 1880. Da si zaista želela da dođeš i vidiš kako plešem, našla bi neki način.“

Zahra je pomireno uzdahnula.

„Obećavam ti da ću jednom doći.“

„Da, u mom sledećem životu. Videla sam kako klečiš pred njim da bi mu skratila nokte na rukama i nogama! Odvratno! Kako možeš da se ponižavaš tako? A on tamo sedi na peškiru kao da je kralj sveta. Postupa s tobom kao sa robinjom.“

Zahra nije obraćala pažnju na moje uvrede.

„Maha, tvoj otac želi da i ti pođeš s nama na večeru.“

„Šta?“, upitah iznenađeno, dok sam skidala slušalice. „Zašto, dođavola, želi da ja idem?“